

Subjekt a skutečnost

Jako „subjekt“ budeme označovat (jmenovat) každé „pravé jsoucno“, tj. každou „pravou událost“, která je vnitřně sjednocena v celek, mající jistý (konečný) rozměr v čase i v prostoru a navenek časově ohraničený počátkem a koncem, *prostorově* vnějšně ohraničený více nebo méně prostupnou bariérou. Ovšem vzhledem k tomu, že každé pravé jsoucno je principiálně událostí (pravou, tj. vnitřně sjednocenou událostí), musíme zároveň pamatovat, že to je vlastně událost, která si *svůj* subjekt musí vytvořit a stále přetvářet, aby se sama mohla stát subjektem (a tedy ztotožnit se ním a tím sama se sebou), tedy aby se mohla stát vskutku pravou událostí. Zároveň platí, že subjekt se může stávat subjektem pouze jako subjekt určité (pravé) události, takže subjekt nemůže mít žádnou jsoucnost bez příslušné události, stejně jako se událost (pravá) nemůže dít jako skutečná událost bez svého subjektu. Skutečné dění musí být proto *událostným* děním, zatímco jinak zůstává jen jakýmsi pseudo-děním, které sice může být ‚skutečné‘, ale je jen jakýmsi přesunováním či přesýpáním nějakých svých prvků, které nemá žádný *svůj* smysl (*logos*); což ovšem znamená, že to vpravdě není žádná skutečnost, neboť není (nebyla) založena žádným ‚skutkem‘, činem, žádnou aktivitou. O každé aktivitě (akci) platí, že je aktivitou (akcí) nějakého subjektu, a *svůj* subjekt si může vytvořit jen pravá událost.

(Písek, 170308-1.)